HİRARİUM GÜNLÜKLERİ

Alex Krainer ile İran Savaşı, Ateşkes ve Piyasaların Tepkisi Üzerine

Hazırlayan: İsmail Küçükbaşol, M.A. (Ph.D. Candidate)

Nisan 2026

Alex Krainer ile İran Savaşı, Ateşkes ve Piyasaların Tepkisi Üzerine

(*Alex Krainer: After the Iran War - A New Global Economy*)

Url: https://www.youtube.com/watch?v=pmiG0Gplu9Q

Erişim Tarihi: 19.04.2026

Alex Krainer, piyasa analisti, yazar ve eski bir hedge fon yöneticisidir. Profesyonel yaşamını emtialar, finansal ürünler ve dövizler üzerinde aktif olarak işlem yaparak geçirmiştir. Jeopolitik gelişmelerin piyasalar üzerindeki etkilerini analiz etmekte ve Batı'nın askeri müdahalelerinin ekonomik ve stratejik arka planını değerlendirmektedir.

---

1. Giriş ve Piyasaların Ateşkese Tepkisi

Moderatör Glenn Diesen, Alex Krainer'ı İran savaşı ve piyasaların bu savaşa verdiği tepkileri tartışmak üzere programa davet etmektedir. Diesen, teknik olarak şu anda bir ateşkes veya barış hali bulunduğunu, ancak ateşkesin çok iyi uygulanmadığını ve kalıcı bir barış anlaşmasına dönüşme ihtimalinin düşük olduğunu belirtmektedir. Kendisinin oldukça karamsar olduğunu, buna karşılık piyasaların çok iyimser bir tavır sergilediğini, sanki çatışma ve tüm altta yatan nedenleri çoktan çözülmüş gibi davrandığını ifade etmektedir.

Krainer, piyasaların bu iyimserliğine kesinlikle itibar edilmemesi gerektiğini belirterek sözlerine başlamaktadır. Profesyonel yaşamını aktif olarak piyasalarda geçirmiş biri olarak, piyasaların kısa vadede çok yanılgıya düşebildiğini ve çoğu zaman da düştüğünü vurgulamaktadır. Piyasaların, bir yatırımcının borçlarını ödeyebilir durumda kalabileceği süreden çok daha uzun süre irrasyonel kalabileceği şeklindeki meşhur sözü hatırlatmakta ve piyasaların iyimserliğine sıfır anlam yüklenmesi gerektiğini söylemektedir.

2. Ateşkesin Sürdürülebilirliğine İlişkin Değerlendirme

Krainer, bir gün önce açıklanan ateşkes karşısında çok şaşırdığını itiraf etmektedir. Kendi bülteni için bir makale kaleme aldığını, makaleyi yazma sürecinde cümlelerini ve paragraflarını oluştururken sık sık çevrimiçi araştırma yaptığını anlatmaktadır. Makalenin sonuna geldiğinde vardığı sonuç, ateşkesin tutma ihtimalinin çok düşük olduğu ve barışa yol açma olasılığının sıfıra yakın olduğu yönündedir. Hatta makaleyi göndermeden önce son bir kez çevrimiçi kontrol

yaptığında, ateşkesin çoktan ihlal edilmeye başlandığını ve anlatının şimdiden dağılmakta olduğunu gördüğünü belirtmektedir. Tüm bunların barış için çok zayıf bir temel oluşturduğunu ifade etmektedir.

3. Savaşın Asıl Nedeni: Teminatın Fethi ve Bankerler Savaşı

Krainer, savaşın nihai nedenine, yani "teminatın fethi" konusuna dönülmesi gerektiğini vurgulamaktadır. Günlük haberleri takip eden birinin, savaşın nedeninin Hürmüz Boğazı, kadın hakları, başörtüleri, Tahran'daki ruhani rejim, özgürlük ve demokrasi, balistik program veya nükleer program olduğunu düşünebileceğini, ancak tüm bunların sadece bahaneden ibaret olduğunu belirtmektedir. Nihai nedenin, İran'ın doğal kaynak zenginliği açısından dünyanın beşinci veya altıncı en zengin ülkesi olması ve yaklaşık 35 trilyon dolarlık doğal kaynak zenginliğine sahip bulunması olduğunu ifade etmektedir.

Krainer'a göre, ABD'nin askeri gücünü icra kolu olarak kullanan Batı İmparatorluğu, Tahran üzerinde siyasi kontrol sağlayabilirse, örneğin Şah Rıza Pehlevi'yi yeniden hükümetin başına geçirebilirse, bu doğal kaynak zenginliği Batı bankacılık kartelinin teminatı haline gelecektir. 35 trilyon dolar, hileli ve şu anda kendi içine çökmekte olan sistemi yeniden şişirmek için çok uzun bir yol kat edebilecektir. Sistem, yoktan var edilen likiditeyle ayakta tutulmaya çalışılmakta, ancak yoktan basılıp dolaşıma sokulan her dolar, avro veya yen, halihazırda dolaşımda olan para birimini seyreltmekte ve sistemdeki herkesi daha da fakirleştirmektedir. Bankerler için ya sisteme yeni teminat getirmek ya da tüm sistemin çöküşünü izlemekten başka bir seçenek bulunmamaktadır. Onlar tarla sürmez, bir şey inşa etmez, roman veya senfoni yazmazlar. Sadece yoktan para çıkarır, faizle bize borç verir ve sonra bu borçların hizmetini tahsil ederler. Yaptıkları tek şey budur. Bu nedenle, işgal ettikleri ABD, İngiltere, Fransa gibi ulusları, sistemlerinin hayatta kalması ve devam etmesi için tamamen feda etmekten çekinmemektedirler.

4. Savaşları Meşrulaştırmak İçin Üretilen Anlatıların Sahteliği

Diesen, insanların bu anlatılara nasıl inanabildiğine şaşırdığını ifade etmektedir. Tarih boyunca tüm ülkelerin savaşları pazarlamak zorunda kaldığını, genellikle stratejik çıkar çatışmalarının "iyi adamlar kötü adamlara karşı" şeklinde sunulduğunu belirtmektedir. 1990'larda Rusya'nın Batı'nın bir parçası olmaya o kadar hevesli olduğunu, geleneksel müttefiklerine, eski Sovyet cumhuriyetlerine ve Çin'e sırtını dönmeye hazır olduğunu, ancak bunun yeterli olmadığını, çünkü meselenin ülkenin büyüklüğü olduğunu hatırlatmaktadır. Çin'i eleştirirken Tayvan'ı talep ettiğinin söylendiğini, oysa Çin'in Tayvan üzerindeki iddiasından hiçbir zaman vazgeçmediğini ve ABD'nin de Tayvan'ın Çin'in bir parçası olduğunu tanıdığını vurgulamaktadır. Değişen şeyin Çin ekonomisinin büyüklüğü ve gücü

olduğunu belirtmektedir. Aynı şekilde İran'ın her sokağında bir strip kulüp açsa ve Batı'daki tüm yasaları aynen kabul etse bile yine de kabul görmeyeceğini ifade etmektedir. Buna karşılık Batı'nın bir soykırımı destekleyebildiğini, Suriye'de bir IŞİD liderini iş başına getirebildiğini, gerçek Nazi gruplarını destekleyebildiğini ve Trump'ın da önerdiği gibi bütün bir medeniyeti yok etmeye hazır olduğunu ve NATO Genel Sekreteri'nin bunu alkışladığını belirtmektedir. Tüm bunların değerler, ilkeler ve başörtüleriyle ilgili olduğu fikrinin hem gülünç hem de korkutucu olduğunu söylemektedir.

Krainer, bu durumun kendisini hayrete düşürdüğünü, çünkü bu filmi daha önce pek çok kez izlediklerini ifade etmektedir. Savaşı meşrulaştırmak için her zaman karşı tarafın şeytanlaştırıldığını belirtmektedir. Suriye'ye girmek istediklerinde Beşar Esad'ın dünyanın en kötü insanı ve kendi halkını öldüren biri olduğunu, ondan önce Muammer Kaddafi'nin kendi halkını öldürdüğünü, Saddam Hüseyin'in bir deli olduğunu, Slobodan Miloseviç'in bir deli olduğunu, Salvador Allende'nin komünist olduğu için korkunç olduğunu, Daniel Ortega'nın korkunç olduğunu, Noriega'nın, Hugo Chavez'in, Nicolas Maduro'nun ve Fidel Castro'nun hep aynı şekilde hedef gösterildiğini hatırlatmaktadır. Her zaman kötü adamlar yaratıldığını ve dünyayı dolaşıp ejderhaları öldürerek, kötülüğü yok ederek dünyayı demokrasi, insan hakları ve ilerleme için güvenli hale getiriyormuş gibi yapıldığını söylemektedir. Ancak kimsenin dönüp bu hikayeleri hatırlamadığını ve "Peki tam olarak nerede bu müreffeh demokrasinin parlak örneğini yarattık?" diye sormadığını vurgulamaktadır. Suriye'nin bugün, yakın zamana kadar başında 10 milyon dolarlık ödül bulunan bir El Kaide teröristinin elinde olduğunu ve bu kişinin şimdi Batı'da onurlandırılan bir devlet adamı muamelesi gördüğünü belirtmektedir. Kaddafi döneminde Afrika'nın en müreffeh ve en yüksek yaşam standardına sahip ülkesi olan Libya'nın şimdi başarısız bir devlet, açık köle pazarlarının bulunduğu ve savaş ağaları tarafından yönetilen bir yer haline geldiğini ifade etmektedir. Afganistan, Irak, Yemen, Somali, Sudan gibi Batı'nın gittiği her yerde kargaşa ve yıkım yaratıldığını, insanlara ölçülemez acılar çektirildiğini, ülkelerinin ve altyapılarının tahrip edildiğini, buna rağmen hala her seferinde bu hikayeye inanan insanların bulunduğunu belirtmekte ve bunun ancak bot çiftliklerindeki yapay zeka botlarıyla tartışıldığına inanmak istediğini söylemektedir.

5. Kadın Hakları Söyleminin Araçsallaştırılması ve Afganistan Örneği

Diesen, Wikileaks tarafından sızdırılan bazı CIA belgelerini hatırlatmaktadır. Afganistan'daki işgalin Avrupalılar nezdinde çekiciliğini kaybetmeye başlaması üzerine CIA'in, savaşın kadın haklarıyla ilgili olduğu çerçevesinde sunulmasını önerdiğini, çünkü bu temanın Almanya, Fransa ve ilginin azaldığı diğer ülkelerde popüler olduğunu belirttiğini aktarmaktadır. Diesen, bu tür sızıntılara bile gerek olmadığını, çünkü savaşı pazarlamanın zaten onların işi olduğunu söylemektedir. İnsanların buna gerçekten inanmasının kendisini her zaman şaşırttığını ifade etmektedir.

Krainer, kadın hakları konusuna Afganistan örneği üzerinden açıklık getirmektedir. ABD'nin Ağustos 2021'de Afganistan'dan çekildiğini, oraya demokrasi ve özgürlük getirmek için bulunduğunu, çekilirken de herkesin kalbinin kadınların ve kız çocuklarının hakları için kırıldığını hatırlatmaktadır. Birkaç hafta boyunca televizyonu açan herkesin sürekli "kadınlar ve kız çocukları" sözlerini duyduğunu belirtmektedir. Ancak Batı işgalinin Afganistan'daki kazanımlarına bakıldığında, ABD'nin Afganistan'dan sorumlu olduğu dönemde doğan çocukların yarısından fazlasının yetersiz beslenme nedeniyle kalıcı gelişim geriliğine uğradığının görüldüğünü ifade etmektedir. Çocukların yarısından fazlasının, anneleri onlara verecek yeterli yiyeceğe sahip olmadığı için ömür boyu sürecek şekilde gelişim geriliğine maruz kaldığını vurgulamaktadır. Bu durumda kadınların ve kız çocuklarının ne için desteklendiğini, sadece OnlyFans hesapları açmaları ve ofislerinde çalışıp her gün işe gidip gelmeleri için mi desteklendiğini sorgulamaktadır. Batı'da her zaman kendisine söylenen her yalanı yutmaya hazır bir kesimin bulunduğunu belirtmekte ve NATO Genel Sekreteri Stoltenberg ile Angelina Jolie'nin Guardian'da birlikte kaleme aldıkları, NATO'nun neden kadınları koruyan öncü örgüt olduğunu anlatan makaleyi örnek göstermektedir. Diesen, insanların buna inanmak istediğini, çünkü insan doğasında iyi tarafta olduğuna, yapılanların daha büyük bir amaç uğruna olduğuna inanma ihtiyacı bulunduğunu eklemektedir.

6. Ateşkesin Detayları: Lübnan'ın Dahil Edilmesi Meselesi

Diesen, ateşkesin sarsıntılı başlamasının nedenlerinden birinin Lübnan olduğunu belirtmektedir. Pakistan Başbakanı'nın ateşkesi öneren ve kolaylaştıran başlıca arabulucu olduğunu, onun Lübnan'ın ateşkesin bir parçası olduğunu teyit ettiğini, ancak bundan kısa bir süre sonra İsrail'in Lübnan'ı yoğun bir şekilde bombalamaya başladığını ifade etmektedir. Ateşkesin ilk gününde böylesine şiddetli bir saldırının beklemesinin garip olduğunu, ayrıca Amerikalıların çıkıp Lübnan'ın ateşkesin bir parçası olmadığını söylediğini belirtmektedir. Bunun, Trump'ın çılgınca açıklamalarından sonra geri adım atmasına izin vermek için mi, yoksa İsraillilerin Amerikalıları oyalaması mı olduğunu sormaktadır.

Krainer, Trump yönetimine karşı cömert davranacak olsa -ki artık bunun için bir neden görmediğini belirtmektedir- bunun onlar için çok utanç verici bir yenilgi olduğunu, bu nedenle iç kamuoyuna karşı hala kontrolün kendilerinde olduğunu, İran'ın ateşkes için onlara yalvararak geldiğini ve ateşkes şartlarını kendilerinin dikte ettiğini göstermeleri gerektiğini söylemektedir. Oysa gerçekliğin tam tersi olduğunu, ABD'nin ateşkes için yalvardığını ve herhangi bir müzakere çerçevesinin kontrolünün İranlılarda olduğunu vurgulamaktadır. On maddelik planın İranlılar tarafından özenle formüle edildiğini, Pakistan Başbakanı tarafından Amerikan tarafına dikkatlice iletildiğini ve bu şekilde alındığını belirtmektedir. İngilizce okuyup yazabilen herkesin mesajı anladığını ve mesajın ne içerdiğini bildiğini, bu iletişimlerde Lübnan'ın da yer aldığından şüphe olmadığını ifade etmektedir. Şimdi "Lübnan hakkında hiçbir şey söylemedik" denmesinin son derece samimiyetsiz

olduğunu ve bunun sadece haber döngülerini yakından takip etmeyen ve dikkat süresi bir japon balığından daha uzun olmayan tüketicileri etkileyeceğini söylemektedir.

Krainer, daha eleştirel bir bakış açısıyla, ABD'nin "antlaşma yapamaz" (treaty incapable) durumda olduğunu belirtmektedir. Şubat ayında İranlılarla müzakere ederken veya ediyormuş gibi yaparken, bir yandan Kürtlere silah göndererek Tahran'a sızmak ve bir renkli devrim hazırlamak için çalıştıklarını, bombalama kampanyasını hazırladıklarını ve İran hükümetini devirmeye çalışmak için MOSSAD ve CIA unsurlarını aktifleştirdiklerini ifade etmektedir. Şimdi de bölgeye büyük miktarda Amerikan askeri yığıldığına dair raporlar bulunduğunu, görünüşte bir kara işgaline hazırlık yapıldığını ve 50.000 askerden bahsedildiğini belirtmektedir. 50.000 askerle neyi başarmayı umduklarını anlamadığını, ancak bunların piknik için gelmediğini, Basra Körfezi ve Hürmüz Boğazı'nın kontrolünü İranlılardan almaya çalışacaklarını söylemektedir. Bunun için zamana ihtiyaçları olduğunu, kara işgalini hazırlamaları gerektiğini ve bu nedenle ABD'nin 45 günlük bir ateşkes istediğini, İranlıların ise belirli koşullar altında iki haftalık bir ateşkesi kabul ettiğini belirtmektedir. Krainer, ateşkesin tutmayacağını ve en iyi ihtimalle iki haftalık bir ateşkesin ardından çatışmaların yeniden başlayacağını düşünmektedir.

7. Hürmüz Boğazı'nın Kapanmasının Ekonomik Etkileri ve Avrupa'nın Kırılganlığı

Diesen, Hürmüz Boğazı'nın ekonomi politiği hakkında Krainer'ın değerlendirmesini sormaktadır. Krainer, küresel petrol arzının beşte birinin, doğal gaz arzının ise yaklaşık yüzde 20'sinin bu boğazdan geçtiğini belirtmektedir. Petrol akmaya devam etse de doğal gazın akmayacağını, Katar'ın gaz ihraç kabiliyetinin şu anda tamamen durduğunu ve muhtemelen çok yakın zamanda çevrimiçi hale getirilemeyeceğini ifade etmektedir. Ayrıca suni gübreler için hammadde tedarikinde de sorunlar yaşanacağını, bunun neredeyse kaçınılmaz sonucunun dünyanın geniş kesimlerinde kıtlık olacağını ve bu maceranın Küresel Güney'de milyonlarca, belki on milyonlarca veya yüz milyonlarca insanın hayatına mal olabileceğini söylemektedir.

Krainer'ı asıl şaşırtan şeyin, Trump'ın daha bu yılın Ocak ayında Davos'ta küreselciliğe savaş ilan etmesi olduğunu belirtmektedir. Heyetinin küreselleşmenin başarısız olduğunu ilan ettiğini, Amerikan politik ekonomi sistemini uygulamaktan bahsettiklerini, Ticaret Bakanı'nın konuşmasında Alexander Hamilton ve Abraham Lincoln'e açıkça atıfta bulunduğunu hatırlatmaktadır. Krainer, bunun daha açık ve net olamayacağını düşündüğünü ve Trump yönetiminin niyetlerini çok kategorik bir şekilde ortaya koyduğuna inandığını ifade etmektedir. Amerikan politik ekonomi sistemini benimsemenin, sermayeyi ve kaynakları eve geri getirmek, yerli üreticiler için korumalı bir pazar oluşturmak üzere tarifeler uygulamak, ekonomik

sistemin kendi içine yatırım yapmasına izin vererek refah inşa etmek, altyapıyı onarmak ve iyi maaşlı işler yaratmak anlamına geldiğini söylemektedir. Krainer, Trump'ın bu açıklamaları yıllardır tekrarladığını, Albay Douglas MacGregor gibi içeriden kişilerden Trump'ın Amerikan askerlerini Suriye, Irak, Afganistan ve hatta Almanya'dan eve geri getirmeyi kesinlikle istediğini duyduklarını belirtmektedir. 2019'da İran'a karşı savaşa girmesi için üzerinde muazzam bir baskı kurulduğunu, ancak Trump'ın hayır dediğini hatırlatmaktadır. Tüm bunların Trump'ın samimi olduğuna ve gerçekten küresel hegemon olmaktan uzaklaşmak istediğine inanmasına neden olduğunu ifade etmektedir. Eğer durum böyle olsaydı, ABD kendi kendine yeterli olduğu için Hürmüz Boğazı ABD için o kadar da önemli olmayacaktı. Ancak 28 Şubat'ta bir şey olduğunu ve Trump'ın 2019'da yapmaması gerektiğini bildiği şeyi yaptığını, kendisinden önceki tüm başkanların İran'a saldırmanın devasa bir aptallık olacağına dair istihbarat bulguları ve fikir birliği nedeniyle yapmamayı bildikleri şeyi yaptığını söylemektedir. Sonuçların özellikle Avrupa ve İngiltere için ABD'den daha yıkıcı olacağını düşünmektedir.

8. Avrupa'nın İçinde Bulunduğu Zor Durum ve Toplumsal Ayaklanma Riski

Diesen, Avrupalıların durumunu sormakta ve hedge fonların Avrupa hisse senetlerine karşı rekor düzeyde bahis oynadığına dair Financial Times haberine atıfta bulunmaktadır. Krainer, Avrupa'nın kendisini büyük ölçüde köşeye sıkıştırdığını belirtmektedir. Rus petrol ve gazına erişimi kasıtlı olarak kestiklerini, Nordstream boru hatlarının dörtte birinin sağlam olmasına ve hala gaz ulaştırabilecek durumda olmasına rağmen, Rus hidrokarbonlarını kullanmaya tenezzül etmediklerini, bunun yerine öncelikle Katar ve ABD'ye bel bağlamaya karar verdiklerini ifade etmektedir. Şimdi Katar'ın da hiçbir şey ulaştıramadığını ve ABD'nin doğal gaza erişim için Avrupalılara şantaj yapabileceğini belirtmektedir.

Bir diğer önemli kırılganlığın ise küresel ticaretin büyük kısmının hala ABD doları ile yapılması olduğunu vurgulamaktadır. Sıkıntılı dönemlerde Avrupa bankalarının dolar likiditesine erişimde büyük zorluklar yaşadığını, Fed'in büyük takas hatları oluşturarak Avrupalıların dış ticaret yapmak için dolar bakiyelerine erişmesine yardımcı olduğunu, ancak bu takas hatlarının her an iptal edilebileceğini belirtmektedir. Trump'ın yeni bir Fed başkanı aday göstereceğini ve bu ilişkinin çok sarsıntılı hale gelebileceğini, Avrupalı bankacıların bu konuda aşırı derecede endişeli olduğunu bildiğini söylemektedir. Doları piyasa fiyatlarından satın almak zorunda kalırlarsa avronun çökebileceğini, bunun avro cinsinden fiyat enflasyonunda büyük bir sarsıntıya ve stagflasyon krizine yol açabileceğini ifade etmektedir.

Krainer, Eurostat verilerine göre Avro Bölgesi'ndeki hanelerin yaklaşık yüzde 35'inin geçim sıkıntısı çektiğini, bazı ülkelerde bu oranın üçte ikiyi aştığını belirtmektedir. Bunun refah veya ekonomik başarı değil, devasa bir toplumsal ayaklanmanın eşiğine giden bir toplumun göstergesi olduğunu vurgulamaktadır. Imperial College London'dan David Betts gibi uzmanların Avrupa uluslarının artık

iç savaşların patlak vermesi için patlayıcı bir şekilde yapılandırıldığını söylediklerini aktarmaktadır. Krainer, yönetici elitlerin bu durumu, Rusya'ya karşı büyük bir savaş düzenleyerek önlemeye çalışacaklarını ve tüm kıtanın aktif olarak buna hazırlandığını düşünmektedir. Bu büyük savaşın birkaç yıl alabileceğini, ancak çok kararlı bir şekilde karşı çıkılmadığı takdirde Avrupa'nın Ukrayna ile aynı kaderi paylaşabileceğini ifade etmektedir.

9. Küresel Sistemin Yeniden Yapılanması ve Çok Kutuplu Düzene Geçiş

Diesen, Avrupa'dan çıkan söylemin olağanüstü olduğunu, ancak Körfez ülkelerinin ABD'nin cephe hattı devletleri olarak ağır bedeller ödediğini, Doğu Asya medyasında da ABD ortaklığına neden bu kadar bel bağlandığına dair endişelerin dile getirildiğini belirtmektedir. Dünyanın genel gidişatını sormaktadır.

Krainer, Orta Doğu ve Avrupa'da büyük bir parçalanma yaşanacağını ve bunun çok kutuplu bir küresel düzenin hakim olmasıyla sonuçlanacağını düşünmektedir. ABD'nin kendi yarımküresine çekilmek zorunda kalacağını ve hegemon mu yoksa kendi yarımküresinde yapıcı ve dostane ilişkilere sahip bir eksen gücü mü olmak istediğine dair kimliğini bulması gerekeceğini belirtmektedir. Ancak bunun gerçekleşmesi için para sisteminde tam bir reform yapılması gerektiğini, çünkü ABD'nin hala tamamen bankacılık oligarşileri tarafından domine edildiğini vurgulamaktadır. Onların dünyayı kendileri gibi görmediğini, dünyayı sadece bankacılık kurumlarına akacak finansal akışlara dönüştürülmesi gereken köle emeği ve doğal kaynaklar olarak gördüklerini ifade etmektedir.

Körfez ülkelerine değinen Krainer, Henry Kissinger'ın meşhur "ABD'nin düşmanı olmak tehlikelidir, ama dostu olmak ölümcüldür" sözünü hatırlatmakta ve Körfez ülkelerinin bunu şimdi öğrendiklerini belirtmektedir. Suudi Arabistan'ın, BAE ve İsrail'den çok çirkin sırt darbeleri aldığını, Somali toprakları ve Güney Yemen'de askeri ileri karakollar kurarak Suudi Arabistan'ı fiilen kuşattıklarını ve küresel ticaretten koparılmasını çok kolay hale getirdiklerini ifade etmektedir. Birçok IDF askerinin üniformasında Suudi Arabistan'ın büyük bir bölümünü içeren "Büyük İsrail" armaları bulunduğunu belirtmektedir. Tüm bunlara rağmen Suudi Arabistan'ın İran'a karşı diğer tarafta yer almasının kendisini hayrete düşürdüğünü söylemektedir. Bunun açıklamasının, Suudi Arabistan'ın ABD Merkez Bankası'ndaki hesaplarında bir trilyon dolardan fazla parasının bulunması olabileceğini düşünmektedir. Batılı bankacıların Rusya gibi bir nükleer güce bile ne yapmaya cesaret ettiklerini gördükleri için, yanlış tarafı seçmeleri halinde paralarından olacaklarını ve muhtemelen bir daha göremeyeceklerini bildiklerini ifade etmektedir. Krainer, nihai sonucun bu Körfez krallıklarının çoğunun yok olması olacağını, Suudi Arabistan'ın belki bir şekilde yeniden yapılandırılabileceğini düşünmektedir.

İran, Rusya ve Çin'in ise bu çatışmaları, Avrasya kara kütlesi üzerinde tamamen yeni ve farklı bir güvenlik mimarisi yaratacakları noktaya kadar götürmekten başka çarelerinin kalmadığını belirtmektedir. Sürekli olarak her gücü birbirine karşı kışkırtarak herkesi zayıf ve bölünmüş tutmaya ve Batı bankalarının, şirketlerinin ve askeri-endüstriyel kompleksinin müşterileri olmalarını sağlamaya dayanan İngiliz jeopolitiğinin artık sona ermesi gerektiğini, çünkü bunun sadece milyonlarca savaş zayiatına, tahrip edilmiş ekonomilere, boğulmuş büyümeye ve gelişmeye yol açtığını vurgulamaktadır. İnsanların artık buna izin verilmesi halinde sonuçların her zaman son 200 yılda olduğu gibi aynı olacağını anladıklarını ifade etmektedir.

10. Savaşın Asıl Hedefi: Avrasya Projesinin Yok Edilmesi

Diesen, İran'daki altyapıya, demiryollarına, limanlara yönelik saldırıların aynı zamanda İran'ı Çin'e bağlayan koridoru ve İran'ı Rusya ile Hindistan'a bağlayan Uluslararası Kuzey-Güney Ulaştırma Koridoru'nu da hedef aldığını belirtmektedir. Sanki yıllar içinde inşa edilen tüm bu büyük Avrasya projesine bir balyozla vuruluyor gibi göründüğünü ifade etmektedir. Bu savaşın sadece İran'ı mı hedef aldığını, yoksa Rusya ve Çin'in de hedefte olup olmadığını sormaktadır.

Krainer, bu savaşın asla durmadığını, eğer Rusya'da Vladimir Putin hükümetini devirmeyi başarırlarsa, Rusya'yı tıpkı Ukrayna'yı Rusya'ya karşı kullandıkları gibi Çin'e karşı kullanacaklarını belirtmektedir. Bir ülkede siyasi iktidarı ele geçirdiklerini, ardından o ülkenin ekonomik ve askeri gücünü bir sonraki kurbana karşı döndürdüklerini ifade etmektedir. İran'da başarılı olurlarsa, Rusya'yı Kuzey-Güney Uluslararası Ulaştırma Koridoru'ndan koparacaklarını ve Rusya'yı yeniden Arktik ve Süveyş ticaret yollarına bağımlı hale getireceklerini söylemektedir. Avrasya kara kütlesi üzerinde tam ve mutlak hegemonya kurana kadar böl ve yönet politikalarını kullanmaya devam edeceklerini vurgulamaktadır. Bunun, İngilizlerin sürekli olarak savaş ve entrikalar kullanarak gücü güce karşı kışkırtma, herkesi zayıf tutma ve her şeye hakim olma sistemini mükemmelleştirdiği, muhtemelen yüz yıldan çok daha uzun bir süre öncesine dayanan Mackinder'cı politikalar olduğunu belirtmektedir. Bu kötü huylu yapının asla durmadığını, her zaman saldıracak hedefler aradığını ve bu nedenle şu anda sürekli bir savaş halinde olunduğunu ifade etmektedir. Tüm bu savaşların Batı'dan kaynaklandığını, İran, Suriye veya Rusya tarafından kışkırtılmadığını vurgulamaktadır.

Diesen, dinamiğin her zaman, her zaman finans merkezlerine, bankacılık oligarşilerine geri döndüğünü belirterek sözlerini sonlandırmaktadır.